

Arrest

nr. 187 757 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 6 mei 2015 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 7 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 december 2015 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 22 december 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten –

asielzoeker. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 23 december 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [A. A.]

voornaam : [R.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Somalië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14 december 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 166 295 van 22 april 2016 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli

1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

[...] Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

[...] De wet stipuleert dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander en de gezondheidstoestand bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met deze elementen bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Enkel de asielprocedure van verzoekende partij wordt uitgebreid beschreven.

Zo heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het feit dat haar minderjarig zoontje en haar man thans in Jemen verblijven. Dit werd tevens uitgebreid besproken tijdens de asielprocedure. Verzoekende partij heeft er dan ook het gissen naar met welke elementen verwerende partij al dan niet heeft rekening gehouden.

[...] Wat er ook van moge zijn, minstens kan gesteld worden dat de thans bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd werd.

Een schending van de formele motivering dient dan ook te worden aangenomen.

[...] Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en wordt gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Hierbij wordt tevens gewezen op het gegeven dat de commissaris-generaal op 14 december 2015 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Er dient tevens te worden geduimd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), hem niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen en dat artikel

74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen motiveringsplicht inhoudt (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). In dit verband wijst de Raad er ook nog op dat verweerder door te verwijzen naar de negatieve beslissing van de commissaris-generaal heeft aangegeven dat niet blijkt dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming en verzoekster daarnaast weliswaar verwijst naar het gegeven dat haar minderjarige zoon en haar echtgenoot momenteel in Jemen verblijven doch zonder aannemelijk te maken dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel dan van aard is een gebrek aan eerbiediging van of inmenging in het gezinsleven, hieronder inbegrepen het belang van haar kind, te kunnen uitmaken. De thans bestreden beslissing legt verzoekster enkel op het Schengengrondgebied te verlaten en verhindert haar aldus op geen enkele wijze zich naar Jemen, alwaar zij zelf ook reeds verbleef, te begeven teneinde zich te herenigen met haar echtgenoot en kind dan wel dit gezinsleven verder te leiden in haar herkomstland Somalië of elders. Verzoekster geeft niet aan dat hiertoe enige onmogelijkheid of noemenswaardige hinderpaal zou bestaan. De Raad wijst in dit verband ook op de definitieve afwijzing van haar asielaanvraag. De Raad benadrukt dat de scheiding van verzoekster van haar echtgenoot en kind een gevolg is van de beslissing alleen naar Europa te reizen, en niet van de thans bestreden beslissing. Er blijkt niet – dit wordt althans op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt – dat de bestreden beslissing op zich ingrijpt in dan wel enige negatieve impact heeft op het ingeroepen bestaande gezinsleven of de belangen van het kind, laat staan enige niet-eerbiediging of inmenging dan toerekenbaar is aan verweerder. Middels de verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal van 14 december 2015 heeft verzoekster er wezenlijk ook kennis van kunnen nemen dat het bestuur geen hinderpalen ziet voor een terugkeer naar het herkomstland, waarbij de ingeroepen asielmotieven als ongeloofwaardig werden beoordeeld. In het licht van hetgeen voorafgaat en nu haar echtgenoot en kind zich niet op het Schengengrondgebied bevinden, maakt verzoekster niet aannemelijk dat in de thans bestreden beslissing enige specifieke motivering zich opdrong inzake haar gezinsleven of de belangen van haar kind. Er blijkt niet dat zij gezins- of familieleden of minderjarige kinderen heeft die op het Schengengrondgebied verblijven. Verzoekster brengt geen enkel concreet element naar voor waarvan blijkt dat het de besluitvorming zou hebben kunnen beïnvloeden en waaromtrent enige specifieke motivering zich nog opdrong.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt in dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, in voorkomend geval, rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

De Raad herhaalt dat niet blijkt dat verzoekster gezins- of familieleden of minderjarige kinderen heeft die op het Schengengrondgebied verblijven en van wie zij als gevolg van de thans bestreden beslissing dreigt te worden gescheiden. Zij wijst op de aanwezigheid van haar echtgenoot en kind in Jemen, doch er blijkt niet – minstens wordt dit op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt – dat de thans bestreden beslissing op zich ingrijpt in dan wel enige negatieve impact heeft op het ingeroepen bestaande gezinsleven of de belangen van het kind, laat staan enige niet-eerbiediging of inmenging dan toerekenbaar is aan verweerder. Er blijkt niet dat het in rekening brengen van deze elementen enige invloed kon hebben op de uitkomst van de procedure. Integendeel dringt de vaststelling zich op dat een terugkeer naar Jemen of Somalië, waartoe geen concrete hinderpalen worden aangevoerd, verzoekster in staat stelt zich te herenigen met haar gezinsleden, daar waar een verlengd verblijf op het Schengengrondgebied net de scheiding van haar gezinsleden in stand houdt. In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met enig gezins- of familieleden of het hoger belang van het kind. Er kan niet worden ingezien dat rekening dient te worden gehouden met een gezins- of familieleden of de belangen van een kind indien niet blijkt dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing hierop ingrijpt of het nemen van deze beslissing hiervoor concrete en negatieve gevolgen heeft. Zij geeft verder ook niet aan gezondheidsproblemen te hebben die het nemen van de thans bestreden beslissing in de weg konden staan.

Er blijkt aldus geenszins dat er nuttige elementen in de zin van deze wetsbepaling speelden waarmee verweerder rekening diende te houden. Er blijkt niet dat verzoekster zich in casu dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op hetgeen voorafgaat en de stukken van het administratief dossier kan niet worden vastgesteld dat verweerder enig relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing of zijn beslissing niet op voldoende zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Aan de hand van verzoeksters uiteenzetting van het middel kan een miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden vastgesteld.

2.1.2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen. Door het louter aangegeven dat haar echtgenoot en kind in Jemen verblijven, wordt geen betoog aangebracht aan de hand waarvan enige kennelijk onredelijkheid van de thans bestreden beslissing kan worden vastgesteld. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een beslissing houdens de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 14 december 2015. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 15 januari 2016 reeds geargumenteed dat de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in feite een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Mutatis mutandis kan gesteld worden dat een repatriëring van verzoekende partij naar haar land van herkomst, op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Verzoekende partij heeft immers asiel aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

[...] Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een negatieve asielbeslissing gekregen dd. 14 december 2015. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de asielbeslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan kan verzoekende partij verblijfsrecht verkrijgen en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

[...] De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel.”

2.2.2.1. Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Deze bepaling voorziet in beginsel in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien een vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Verzoekster betwist in wezen niet dat dit wat haar betreft het geval is. Zij betwist niet dat zij op geen enkele wijze is toegelaten of gemachtigd tot enig verblijf in België, en evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort met geldig visum. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet geldt evenwel onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Verzoekster verwijst in dit verband naar artikel 3 van het EVRM. Een nader onderzoek in het licht van deze bepaling dringt zich aldus op.

2.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op folteringen of op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekster merkt in dit verband allereerst op dat de commissaris-generaal op 14 december 2015 ten onrechte haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Zij verwijst naar het door haar ingediende beroep tegen deze beslissing, waarin zij argumenteerde dat deze beslissing in wezen een miskennis inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst in dit verband op zijn arrest nr. 166 295 van 22 april 2016 waarbij verzoekster andermaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Gelet op de hierbij doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

2.2.2.3. Gelet op voorgaande bespreking van het middel blijkt niet dat verzoekster zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. De uiteenzetting van verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.2.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekster toont niet aan dat verweerder door consciëntieus de Vreemdelingenwet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend.

2.2.2.5. In zoverre verzoekster vraagt de thans bestreden beslissing in navolging van een vernietiging van de asielbeslissing door de Raad voor de duidelijkheid, en dus voor de rechtszekerheid, uit het rechtsverkeer te halen, zoals dit in een vergelijkbare zaak gebeurde middels het arrest nr. 112 609 van 23 oktober 2013, wordt verwezen naar het reeds aangehaalde arrest nr. 166 295 van 22 april 2016 waarbij verzoekster ook in beroep de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Er blijkt aldus niet dat in casu zich – in tegenstelling tot in het door verzoekster aangehaalde arrest van de Raad – een situatie voordoet waarbij het noodzakelijk zou zijn de bestreden beslissing voor de duidelijkheid of voor de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer te halen door middel van een vernietiging, of dat hiervoor enige concrete grond aanwezig is.

2.2.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij stelt als volgt:

“[...] Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

[...] Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

[...] Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van

het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

[...] Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Indien verwerende partij verzoekende partij had gehoord had zij kunnen informeren naar het kind en familiale situatie van verzoekende partij. Zoals reeds hierboven uiteengezet verblijven haar minderjarige zoon en man in Jemen.

Verzoekende partij wenst dan ook integraal te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 138 017 van uw Raad dd. 6 februari 2015.

De Raad moet bijgevolg vaststellen dat de naleving van de hoorplicht er mogelijks had kunnen toe leiden dat verweerder een andersluidende beslissing had genomen. In tweede instantie blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verweerder conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een beoordeling heeft gemaakt omtrent het gezinsleven van verzoeker bij zijn voornemen een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te nemen. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

2.3.2. De Raad merkt allereerst op dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu wijst verzoekster in dit verband andermaal op het gegeven dat haar echtgenoot en zoon zich in Jemen bevinden. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat niet blijkt dat het in rekening brengen van deze elementen enige invloed kon hebben op de uitkomst van de procedure. Hiervoor wordt verwezen naar de bespreking van de eerste twee middelen. Door louter aan te geven dat zij andermaal – net zoals in de asielaanvraag zelf – had kunnen aanbrengen dat haar echtgenoot en zoon in Jemen verblijven, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij indien gehoord het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat van invloed kon zijn op het beslissingsproces of kon leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

Verzoekster wijst verder nog op de bepalingen van artikel 74/18 van de Vreemdelingenwet, doch zonder te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou miskennen. Enige concrete toelichting in dit verband ontbreekt volledig. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

Het derde middel kan niet worden weerhouden.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middelen dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS